

Eleanor Estes

O sută de rochii

Ilustrații de Louis Slobodkin

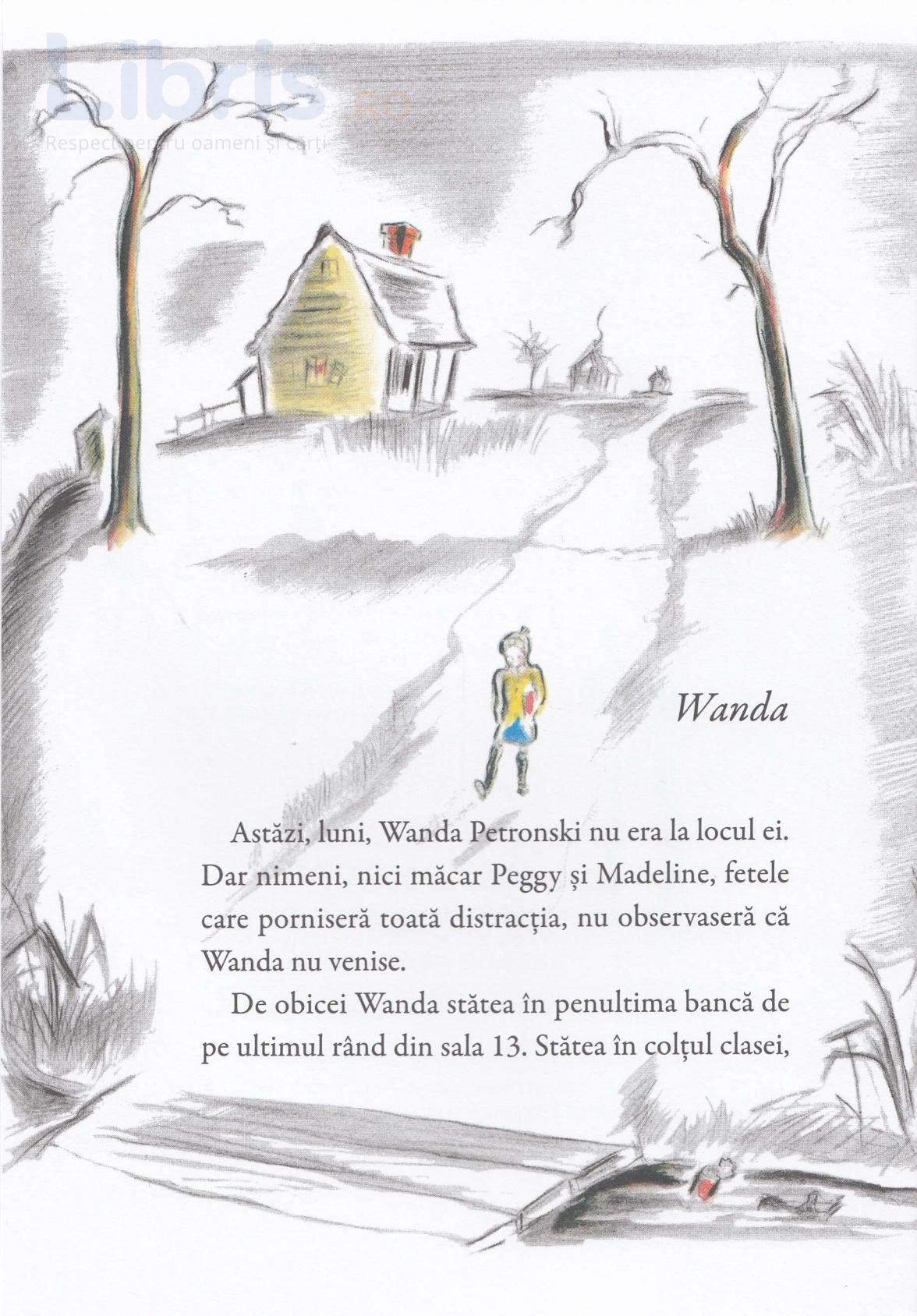
Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

ARTHUR

Cuprins

Wanda	6
Jocul rochiilor	12
O zi senină	21
Concursul	33
Cele o sută de rochii	38
Sus, pe Boggins Heights	48
Scrisoarea pentru sala 13	59
<i>Cuvânt către cititori</i>	75

Wanda

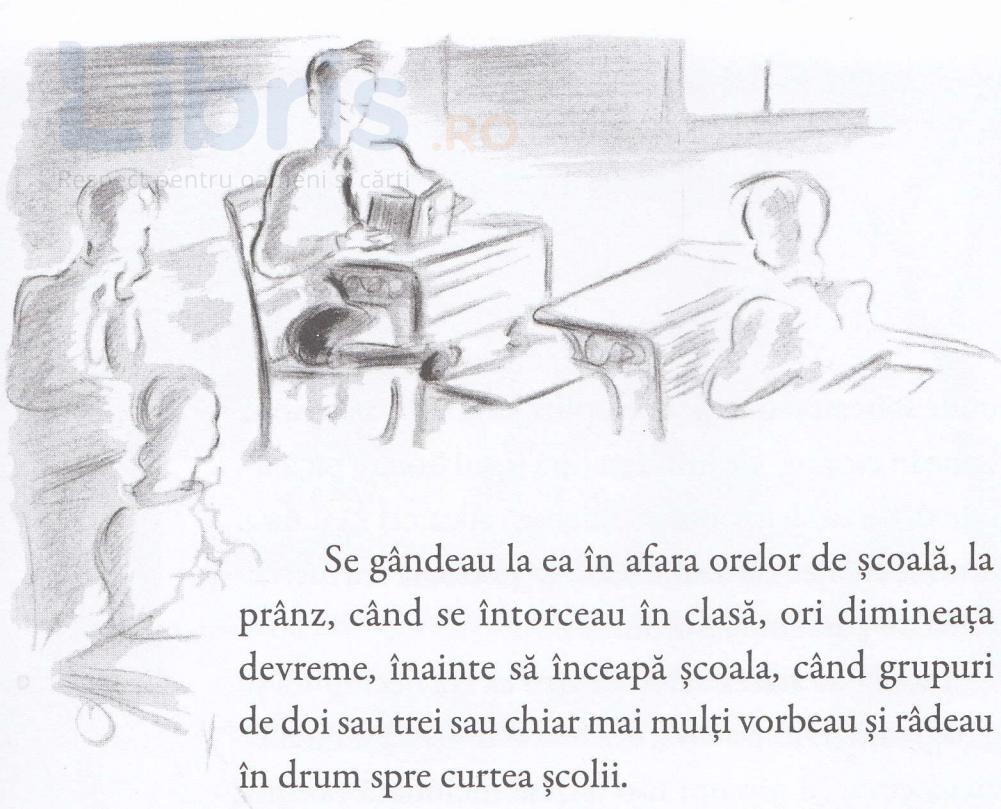
Astăzi, luni, Wanda Petronski nu era la locul ei. Dar nimeni, nici măcar Peggy și Madeline, fetele care porniseră toată distracția, nu observaseră că Wanda nu venise.

De obicei Wanda stătea în penultima bancă de pe ultimul rând din sala 13. Stătea în colțul clasei,

unde stăteau și băieții neciopliți, care nu aveau note bune în catalog. Colțul clasei era locul în care picioarele n-aveau deloc liniște; aici se râdea cel mai tare când se spunea ceva amuzant, iar podeaua era mereu plină de pământ și noroi.

Wanda nu stătea acolo pentru că era necioplită și gălăgioasă. Dimpotrivă, era foarte liniștită și rareori zicea ceva. Și nimeni n-o auzise niciodată râzând tare. Câteodată își schimonosea buzele într-un fel de zâmbet strâmb, dar asta era tot.

Nimeni nu știa exact de ce stă Wanda pe locul acela. Singurul motiv parea a fi că venea tocmai din Boggins Heights și de obicei avea încăltările pline de noroi uscat, pe care-l aduna de pe drumurile de țară. Poate că învățătoarei îi plăcea să-i pună pe toți copiii care ar fi putut veni cu încăltăminte murdară în același colț al clasei. Dar de Wanda Petronski nu-i prea păsa nimănuia, atâtă vreme cât fata era în clasă.

Se gândeau la ea în afara orelor de școală, la prânz, când se întorceau în clasă, ori dimineată devreme, înainte să înceapă școala, când grupuri de doi sau trei sau chiar mai mulți vorbeau și râdeau în drum spre curtea școlii.

Câteodată o așteptau pe Wanda, dar numai ca să se distreze pe seama ei.

Wanda n-a apărut la școală nici a doua zi, marți. Și, din nou, nimeni nu i-a remarcat absența, în afara de învățătoare și poate de Bill Byron, băiatul înalt care stătea pe scaunul din spatele Wandei și care putea acum să-și întindă picioarele lungi de-o parte și de alta a băncii ei goale și să stea acolo ca o broască, spre amuzamentul celor din colțul lui.

Dar miercuri, Peggy și Maddie, care stăteau în primele bănci, împreună cu alții copii care aveau note bune și nu aduceau o mulțime de noroi pe încălțări,

au observat că Wanda nu era acolo. Peggy era cea mai populară fată din școală. Era drăguță, avea multe haine frumoase și părul castaniu-roșcat și cârlionțat. Maddie era cea mai bună prietenă a ei.

Peggy și Maddie observaseră că Wanda era absentă pentru că din cauza ei întârziaseră la școală. O tot așteptaseră pe Wanda – să se distreze un pic pe seama ei –, iar ea pur și simplu nu venise. Și-au tot zis că trebuia să apară dintr-un moment în altul. L-au văzut pe Jack Beggles alergând înspre școală, cu cravata strâmbă și cu șapca aproape căzându-i de pe cap. Și-au dat seama că probabil era târziu, pentru că băiatul reușea întotdeauna să se aşeze pe scaun exact când suna clopoțelul, de parcă tocmai înscria un eseu

la fotbal. Dar ele au mai așteptat un minut, apoi încă unul și încă unul, sperând că Wanda o să apară. În cele din urmă au fost nevoie de s-o rupă la fugă fără să fie văzut.

Cele două fete au ajuns în clasă după ce se închise seră ușile. Copiii recitau la unison din discursul

de la Gettysburg¹, căci aşa începea domnișoara Mason întotdeauna lecția. Peggy și Maddie s-au strecurat la locurile lor chiar când colegii lor recitau ultimele rânduri...

— „...că cei care au murit nu vor fi murit în van; că țara va renaște întru libertate, cu voia lui Dumnezeu, iar cârmuirea poporului de către popor și pentru popor nu va pieri de pe pământ.“

---

¹ Discurs ținut de președintele american Abraham Lincoln, la data de 19 noiembrie 1863, în timpul Războiului Civil, într-o ceremonie care a avut loc la Cimitirul Militar Național din Gettysburg, Pennsylvania.